

боко за да не те чува, когато излизашъ. Щомъ праха може да успива, както казвашъ ти, той ще бжде едно добро средство . . . Не ни ли стига да сме наедно презъ нощитѣ; а дене ти ще си гледашъ работата... Защо да го убиваме. Той е твой мжжъ и мой благодѣтель, заслужава снисхождение.

Царка го изслуша. Тя разбра, че да настоява, може да не сполучи и допаде:

— Добре, азъ ще му давамъ по малко прахъ. . . Щомъ ти казвашъ. . .

— Заклевашъ ми се?

— Да!

— Тогазъ още утре отивамъ.

Настана мълчание.

Павелъ не искаше да се лиши отъ ласкитѣ на Царка, нито да прояви черна неблаго-